

Enyhül a tél, ha tavasz szele fúj, s leteríti a nyár a
 röpke tavaszt, alig él,
 s épp hogy az almához ősz mind kipakolja gyümölcsét,
 itt terem újra a tél.

Elfogy az év, de megújul a hold, s új hónapokat hoz,
 míg ha te hullsz oda, hol
 Aeneas és Tullus vár, árnyak – üres árnyék,
 az leszel ott, hamu, por.

Tudja-e bárki, hogy adnak-e isteneink e napokhoz
 holnapokat kegyesen?
 Kedves lelkednek szánod, de kapzsi utódod
 lesz úr mindeneden.

Hogyha lehullsz oda, hol Minósz dönt, és a fejedre
 tiszta ítélete száll,
 nincs, Torquatusom, ékesszólás, hit, se családfa
 ott, mi rehabilitál.

Mert hisz a lenti sötétségből Diána se hozta
 Hippolitoszt ide fel,
 s Peirithooszt sem Thészeusz: ő sem bírt el a mélyben
 Léthe bilincseivel.

Kőríz Imre fordításai

Lanczkor Gábor

HORÁC

Meddig lehet a vér alap,
 meddig van még hatálya hajtani –
 aki a sornak végére maradt,
 feminin az utolsó Berzsenyi.

Beáramolhat dédapámmal
 a sehonnai ág, a Lanczkor –
 feldúlják vérségünk azonnal,
 mint sívó vidéket a *landsknecht*.

Teuton vonásokat kaptam,
feminin az utolsó halovány
Berzsenyi, apai dédnagyanyám.

*

Nézd Kemenesalját, latin mező,
Soracte behelyettesíthető
a Sággal bármi helyi rajzban –
határozottan déli térerő.

S az úr e földre várost nem tapaszt,
várost, mely mégis több, mint házsorok;
szánthatsz, vethetsz s aztán vihart aratsz –
Horác, te calabriai paraszt.

*

Viszem a kalitkát az utcán,
benn a ragadozó madárral –
kénsárga szemmel néz ki ránk,
megyek a vőlegényruhámban

végig a fénylő teraszok alatt,
a visszafojtott szürke sírás
mégis sötétben fojtogat –
aki túlságosan finnyás,

az elkényeztetett kis egyke,
ki végül csak maga marad –
szikrázó fényét szórja egyre,
üveghangokkal szól a nap.

Dombnak tartó sínek között tovább,
kell még kéretlenül csak menni –
egykedvűen és tétován,
mintha nem volna tétje semmi.

Horváth Elemér

SUORA BEATRICE

ezúttal nem a portinari lány
hanem az alighieri nevét
az egyházit ő maga vette fel
amikor zárdába lépett noha
az apja biztosan sugallta is